

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606886768/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

poleon Bonaparte gaaet over paa sit store Krigstog mod Moskva, indtil det opdagedes, at man havde misforstaaet noget i den historiske Beretning.

Fra dette Dige skraaned Jordmonnet opad, bevokset med Træer ligesom paa Holtinggaardssiden; det var Præstegaardshavens Læbælte, som paa dette Sted var meget bredt. Men straks paa hin Side af Diget kom man over en Gang, som løb hele Præstegaardshaven rundt lige indenfor dens Grænser. – Den fulgte de to Børn dog ikke; de havde en lille fodtraadt Sti op tværs igjennem Læbæltets Træer.

»Hvor mon nu alle de grønne Blade af Vintergækker og Paaskeliljer og Skvaiderkaal er henne, som stod her i Foraaret,« sagde Anna, mens hun og Karl løb op imellem Træerne. »Mon de nu er visnet og raadnet?«

»Ja, de er helt væk,« sagde han; »men veed Du, at Løgene sidder nede i Jorden; de er ligesaa friske og hele; de sidder saa langt nede, at Frostene ikke kan gjøre dem noget om Vinteren.«

»Har Du set dem, Karl?«

»Ja, jeg fandt nogle sidste Aar dérhenne. Det var vistnok Vintergækkeløg. De var ligesaa pæne som Lærkeæg, Saadan nogle kan Tropperne leve af om Vinteren, naar de lider Strabadser.«

»De er vist ved at lege oppe paa den store Plæne,« sagde Anna. »Her, hvor de raaber.«

Straks efter kom de to Søkende ind i rigtige Havegange med Stikkelsbærbuske paa Siderne, og saa varede det ikke længe, inden de var paa Plænen i Præstegaardshaven.

Her legede man netop *Erik Ejegod*. Præstens fjortenaarige Datter Kathrine, der, som Børnepige for sin yngste lille Broder, uafsladelig blev kaldt bort fra Legen med sine Kammerater, skulde just igen paa en Pilgrimsfærd, – og da var det Skik, at hun stillede sig op paa en Bænk paa Plænen, og blev omlejet af de andre Børn, som holdt hende fast i Kjolen og tryglede og bad hende, at hun ikke maatte forlade sit Fædreland, – eller blot raabte: »Aa!« – Naturligvis kunde andre end Kathrine godt være Erik Ejegod, men det var dog næsten altid hende; paa ingen af de andre hvilede der saa tunge Pligter, og det gik altid bedst, naar hun var det.

»Nej, jeg maa af Sted, for jeg har slet ikke Lov til at blive,« raabte Kathrine og sprang ned af Bænken. – I det samme saae hun Karl og Anna komme frem fra Midtergangen og gaa ind paa Plænen.